883. Prästgården, Skogstibble sn.

Pl. 155.

Litteratur: S. B. F. Jansson i Fornvännen 1943, s. 316.

Fragment av en runsten, påträffat år 1940 vid ombyggnad av prästgårdens källare. Förvaras nu i kyrkans vapenhus.

Rödaktig granit. Storlek 0,50 × 0,50 m. Endast ett par bandornament och ett litet stycke av runslingan utmed ena ytterkanten återstår.

Inskrift:

... suar ...

De fyra runorna utgöra sannolikt del av ett namn, t. ex. **suarthaufþi** Svarthövde eller **antsuar** Andsvar.

884. Ingla, Skogstibble sn.

Pl. 156, 157.

Litteratur: B 370, L 80, D 1:148. J. Bureus, F a 6 s. 216 n:r 254 (Rhezelius), F a 5 n:r 396; J. Rhezelius, F l 2 n:r 94; Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 2, bl. 256; Brev från C. Säve till Riksantikvarien B. E. Hildebrand $^{30}/_{1}$ 1871 (ATA); G. Stephens, ONRM 2 (1867—68), s. 722; UFT h. 3 (1873), s. 72; E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 30; Rapport till Riksantikvarien från G. Olson $^{20}/_{12}$ 1946 (ATA).

Äldre avbildningar: Rhezelius, teckning (i F l 2); J. Leitz och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 370); Dybeck a. a.

Ett flyttblock med runristning på tre sidor finnes vid Ingla by, på södra sidan av gamla landsvägen, omkring 350 m. ÖSÖ om Ingla huvudbyggnad, 120 m. ÖNÖ om U 885. Vägen har här blivit rätad och går nu V om Ingla, men den gamla vägbanan är ännu i bruk. Platsen för det runristade blocket är utmärkt på Geologiska kartbladet »Upsala».

Rhezelius har gjort en teckning av stenens framsida, men han anmärker, att stenen »är förbränder». Han har därför icke kunnat läsa inskriften. — Prosten Simmingh uppger i sin relation 1669, som ingår i *Ransakningarna*, att »I Tible sochn finnes intet». Några år senare (1672) upptager emellertid länsmannen Anders Pehrsson Rox i sin förteckning över fornlämningar: »Ingla Backa Twå stehnar påskrifne». Det är givetvis U 884 och U 885 som avses. Träsnittet i Peringskiölds *Monumenta* har påskriften: »Ingle i Tible sochn» (B 370: »Ingle», L 79 och 80: »Ingle by»). — Dybeck: »Runstenen står i en backsluttning vid allmänna vägen i byn. Det lösa mindre stycket ligger å marken invid stenen ... Inskriften lider af förvillande tillhuggningar ... Redan 1630 uppgafs inskriften vara förbränder och oläslig.» I likhet med Rhezelius och Hadorph (B 370) återger Dybeck endast ristningen på stenens framsida (A). Den förste, som har iakttagit ristningarna på två andra sidor av blocket (B, C), synes ha varit studenten K. A. Hagson (sedermera läroverksadjunkt i Linköping, d. 1923). Det har skett år 1869, och hans lärare prof. C. Säve meddelar i ett brev till B. E. Hildebrand $^{30}/_{1}$ 1871 Hagsons läsning. Det är också Säve, som har lämnat uppgifterna om stenen i *UFT* h. 3 (1873): »Inskriften är nött och svårläst och har i flere väsentliga fall blifvit rättad af studeranden K. A. Hagson. Han är också den, som upptäckt, att inskrift äfven finnes så väl på stenens kant som på baksidan.»

I en dissertation 1824 av F. A. Westerling (*De templo et paroecia Hagbyensi*) finnes en intressant uppgift om en gravhög i runstenens närhet: »A. MDCCCXVII d. III Aug. tumulum sepulcralem, lapide runico haud longe distanti, ad Vicum *Ingla* in Par. *Tible* ego ipse reclusi, ibique inveni